

Posudek vedoucího na práci Kristy Danovské *Politika nulové tolerance v českém kontextu*

Kolegyně Danovská si vybrala důležité téma: rétoriku nulové tolerance v českých městech a způsob, jakým rámovala represivní postoje vůči sociálně i rasově vymezovaným skupinám, především tzv. „nepřizpůsobivým“ Romům. Autorka zachycuje situaci, kdy rétorika, užívaná v původním kontextu především v souvislosti se strategií represivních složek vůči kriminalitě, se v Česku dominantně stává součástí diskurzu o sociálně slabých a represivního obratu v sociální politice.

Na autorčině práci lze ocenit především velmi široký záběr. Ten se projevuje už na autorčiných východiscích – vedle literatury k nulové toleranci autorka zejména užívá L. Wacquanta a také koncept morální paniky. Všechny tyto konceptuální předpoklady je autorka schopna suverénně rekapitulovat a do značné míry i použít, byť výsledky tohoto užití zde pochopitelně nejsou stejně přesvědčivé jako prokázaná znalost teorie.

Značně široký je i autorčin empirický záběr – zahrnuje město Slaný, které začalo uplatňovat prvky a rétoriku „nulové tolerance“ už v roce 2003, a následují města Litvínov a Duchcov, kde byla politika nulové tolerance deklarována po roce 2008 v reakci na vystoupení krajní pravice proti tamním Romům a široce medializované problémy s násilnou kriminalitou.

Důsledkem takto širokého teoretického i empirického záběru práce je to, že autorka pochopitelně nevyužívá (ani nemůže) velkou část možností, které jí její téma nabízí. Jí zvolená širší záběr umožňuje vcelku značný komparativní záběr, ale platí za to svou cenu – vzhledem k rozsahu a možnostem bakalářské práce může srovnat objekt morální paniky a návazné nulové tolerance, případně jeho spojence a zastánce, a to, jak jsou zpodobňovány (a jaké charakteristiky si prostřednictvím tohoto *othering* přisvojují instance řádu, tedy především příslušné radnice a politické síly, které na nich mají většinu).

Prostor bakalářské práce a možnosti výzkumu, který pro něj mohla autorka vykonat, nedávají prostor pro rozsáhlejší analýzu dynamiky morálních panik spojených s rétorikou „nulové tolerance“. Samotný obraz nepřátel, který vyplyne z analýzy, je přitom dost schematický, to ale zdá se není ani tak chyba analýzy, jako prostě spíše vlastnost analyzované rétoriky, kterou autorka korektně a s citlivostí k odlišnostem a jednotlivým variacím (např. v případě Slaného) analyzuje.

Zvládnutí teoretických východisek z různých oblastí a schopnost deskripce tří konkrétních situací je podle mého názoru výrazným kladem, který umožňuje hodnotit i přes nepříliš výrazné výsledky vlastní analýzy práci v dolním pásmu známky *velmi dobře*.

Ondřej Slačálek